

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนา (descriptive study) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการแสวงหาความตื่นตัวเร้าใจและแรงจูงใจกับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาในโรงเรียนแห่งหนึ่ง จังหวัดเชียงใหม่ โดยทำการศึกษาในเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6 จำนวน 433 คน แยกออกเป็นระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 213 คน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 220 คน ซึ่งในการศึกษามีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่ออธิบายการแสวงหาความตื่นตัวเร้าใจ แรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแสวงหาความตื่นตัวเร้าใจกับแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแสวงหาความตื่นตัวเร้าใจและแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา

ทำการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการหาความสัมพันธ์ระหว่างการแสวงหาความตื่นตัวเร้าใจและแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (pearson product moment correlation) และทดสอบระหว่างปัจจัยทางด้านเพศ ช่วงอายุ และระดับการศึกษา กับการแสวงหาความตื่นตัวเร้าใจ แรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา และพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา โดยใช้สถิติ t – test และ Chi – Square ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.1.1 ข้อมูลทั่วไป

นักเรียนมัธยมศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง (ร้อยละ 51.3 และ 48.7) โดยมากกว่าครึ่งอยู่ในกลุ่มอายุ 12 - 15 ปี (ร้อยละ 58.7) ซึ่งเป็นผู้ที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันคือ ร้อยละ 50.8 และ 49.2

5.1.2 พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา

นักเรียนมัธยมศึกษาที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มี ร้อยละ 48.5 ส่วนใหญ่เริ่มดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ครั้งแรกเมื่ออายุ 14 ปี หรือ 15 ปีขึ้นไป และยังคงพบว่ายังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในช่วงอายุ 10 - 13 ปี (ร้อยละ 20) และอายุต่ำกว่า 10 ปี ที่ดื่มเป็นครั้งแรก (ร้อยละ 3.3) โดยมีสาเหตุมาจากการที่อยากจะรู้รสชาติ (ร้อยละ 56.7) ประมาณเกือบ 1 ใน 3 ที่เริ่มดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เนื่องจากมีความรู้สึกเกิดความประหม่า กลุ้มใจ มีปัญหาในใจ (ร้อยละ 30) โดยเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ประเภทเบียร์เป็นที่นิยมมากที่สุด (ร้อยละ 54.8) รองลงมาคือ เหล้าผสม (ร้อยละ 27.1) กว่าครึ่งหนึ่งดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ 1 ครั้งหรือ 2 ครั้งต่อปี (ร้อยละ 57.1) ซึ่งปริมาณในแต่ละครั้งของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จะดื่มจนกระทั่งเมาและดื่มปริมาณ 1 ครั้งก็ มาตรฐานในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน (ร้อยละ 30.5 และ 29.5) ส่วนใหญ่ชอบดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในช่วงเวลาตอนกลางคืน (ร้อยละ 77.1) กับเพื่อนที่อายุใกล้เคียงกัน เพื่อนที่อายุมากกว่า และมีเพียงส่วนน้อยที่จะดื่มกับพ่อแม่และญาติพี่น้องมากกว่าครึ่งหนึ่ง ได้รับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาจากเพื่อน (ร้อยละ 59.0) รองลงมาคือ ปลอดภัยซื้อจากร้านขายเหล้า มีเพียงส่วนน้อยไม่ถึง ร้อยละ 10 ที่ได้รับมาจากพ่อแม่หรือญาติพี่น้อง (ร้อยละ 8.1) โดยดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ครั้งสุดท้ายในช่วงระหว่าง 6 เดือนถึง 1 ปี (ร้อยละ 37.7)

เมื่อพิจารณาถึงความรู้สึกในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พบว่าครึ่งหนึ่งมีความรู้สึกที่ว่ามานิด ๆ (ร้อยละ 50.4) กับความรู้สึกต่อการดื่มของตนเองว่าสามารถควบคุมปริมาณการดื่มได้และไม่มีปัญหาอะไรเลย โดยที่คิดว่าเกิดความไม่แน่ใจ (ร้อยละ 78.6) ที่คนอื่นมองเวลาดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มีเพียงประมาณร้อยละ 10 คิดว่าเมื่อดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ก็มักจะละเลยดื่มถึงครอบครัว หรือเพื่อนและครอบครัวหรือเพื่อนแนะนำให้หยุดดื่มเหล้า หรือเพลๆ ลงบ้าง อีกทั้งไม่ส่งผลกระทบต่อชีวิตตนเองเมื่อดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ร้อยละ 54.8) มีประมาณ ร้อยละ 10 ที่คิดว่า ทำให้ไม่สามารถจะพูดคุยกับคนอื่น ได้รู้เรื่องและทำให้เกิดอุบัติเหตุ ได้รับบาดเจ็บ ถูกจับกุม และถูกทำโทษที่โรงเรียน

5.1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา

ลักษณะทางประชากร ได้แก่ เพศ กลุ่มอายุ และระดับชั้นการศึกษามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เมื่อพิจารณาจำแนกตามเพศพบว่า เพศชายมีพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในระดับดื่มมากผิดปกติมากกว่าเพศหญิง (ร้อยละ 14.4 และ 5.7) กลุ่มอายุระหว่าง 16 - 20 ปีมากกว่ากลุ่มอายุระหว่าง 12 - 15 ปี (ร้อยละ 16.2 และ 5.9) และระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมากกว่าระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 15 และ 5.2)

5.1.4 การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจของนักเรียนมัธยมศึกษา

การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจของนักเรียนมัธยมศึกษา ที่จะนำเสนอ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการแสวงหาการผจญภัย ด้านการแสวงหาประสบการณ์ ด้านการไม่ยับยั้งชั่งใจ ด้านความรู้สึกไวต่อความเบื่อหน่าย ดังต่อไปนี้

1) ด้านการแสวงหาการผจญภัย

นักเรียนมัศึกษามากกว่าครึ่งหนึ่งที่มีความต้องการลองไปลองแกลง อยากจะลองกระโดดร่ม และอยากที่จะดำน้ำลึกๆ ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันคือ ร้อยละ 69.3, 67.9 และ 60.5 ตามลำดับ และอีกครึ่งหนึ่งชอบในเรื่องที่จะสนุกสนานและตื่นเต้นกับการเล่นสเก็ตบอร์ด หรือสิ่งที่มีด้อยลงจากที่ลาดชันด้วยความเร็วสูง (ร้อยละ 52.4) ประมาณเกือบครึ่งหนึ่งชอบที่จะเรียนขับเครื่องบิน อยากลองเรือไปไกลๆ ในการออกทะเลโดยเรือดำลึกๆ และชอบที่จะดำน้ำโดยกระโดดจากกระดานที่มีความสูง

2) ด้านการแสวงหาประสบการณ์

นักเรียนมัศึกษาคึ่งหนึ่งสนใจเรื่องชอบที่จะลองชิมอาหารในสิ่งที่ไม่เคยลองทานมาก่อน (ร้อยละ 59.1) อีกประมาณเกือบครึ่งหนึ่งชอบในสิ่งแปลกใหม่ เช่น มักเห็นความงามของสีสันทัดกันและรูปทรงที่ผิดปกติของภาพเขียนสมัยใหม่ การแต่งกายในแบบของตนเอง แม้บางครั้งจะดูแปลก ๆ ก็ตาม และชอบสำรวจสถานที่แปลกใหม่ แม้ว่าจะหลงทางก็ตาม ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน ส่วนในเรื่องเพศมี ร้อยละ 37.9 ต้องการคบกับกลุ่มคนที่มีความเบี่ยงเบนทางเพศ หรือเพศที่สาม แต่มีส่วนน้อยที่ไม่ถึง ร้อยละ 10 ที่เคยสูบบุหรี่หรืออยากลองและอยากลองสารเสพติดชนิดใหม่ๆ ที่ทำให้เกิดอาการเคลิบเคลิ้ม

3) ด้านการไม่ยับยั้งชั่งใจ

นักเรียนมัธยมศึกษามากกว่าครึ่งชอบงานเลี้ยงที่มีโอกาสในการปลดปล่อยและแสวงหาประสบการณ์ใหม่ๆ ที่น่าตื่นเต้นเร้าใจ ไม่อยู่ในกรอบหรือผิดกฎหมาย รวมถึงการพอใจที่จะแสวงหาจากการท่องเที่ยวรอบโลกโดยเครื่องบินส่วนตัว ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันคือ ร้อยละ 59.4, 55.0 และ 50.8 ตามลำดับ เกือบครึ่งหนึ่งเห็นว่าแต่ละคนน่าจะมีประสบการณ์ทางเพศก่อนแต่ง (ร้อยละ 40.4) อีกทั้งยังให้ความสำคัญกับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในความรู้สึกต่อการดื่มของตนเองและในงานเลี้ยงต่างๆ มีเพียง 1 ใน 3 ที่ชอบมีนัดกับเพศตรงข้ามที่มีรูปร่างเร้าใจและชอบคนที่มีความเป็นอิสระในการแสดงออกทางเพศ ในส่วนน้อยสุด ร้อยละ 10.9 ชอบดื่มสุราหรือสูบกัญชาที่มีรสและกลิ่นแรงๆ

4) ด้านความรู้สึกไวต่อความเบื่อหน่าย

นักเรียนมัศึกษามีความรู้สึกไวต่อความเบื่อหน่ายมากที่สุดเกี่ยวกับการไม่ชอบหนังหรือการแสดงที่สามารถเดาตอนจบได้ (ร้อยละ 52.9) และไม่ชอบดูภาพยนตร์เรื่องเดียวซ้ำๆ มีเพียง 1 ใน 3 ที่ชอบคนที่ฉลาดมีไหวพริบแม้บางครั้งพวกเขาจะสบประมาทคนอื่นก็ตาม และไม่สามารถทนคนที่โง่งงหรือหน้าเบื้อได้ และชอบเพื่อนที่เป็นคนน่าตื่นเต้นใจที่คาดเดาไม่ได้ ซึ่งมองว่าคนจืดชืดน่าเบื่อหน่าย คือคนเลวร้ายของสังคม โดยคนที่มองออก / เข้าใจได้ง่าย เป็นคนที่น่าเบื่อ และไม่ชอบทำกิจกรรมต่างๆ ที่บ้านหรือจะรู้สึกหงุดหงิดมากถ้าได้อยู่ที่บ้านแม้เป็นช่วงเวลาสั้นๆ ก็ตาม มีแค่ส่วนน้อย ร้อยละ 11.3 ที่เบื่อจะพบปะกับเพื่อนหน้าเดิม ๆ

ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงภาพรวมทั้ง 4 ด้าน พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาอยู่ในด้านการแสวงหาการผจญภัยมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 5.21) รองลงมาคือ ด้านการแสวงหาประสบการณ์ และด้านการไม่ยับยั้งชั่งใจ ซึ่งมีสัดส่วนใกล้เคียงกันคือ ค่าเฉลี่ย 3.75 และ 3.49 ตามลำดับ ในส่วนที่น้อยที่สุด ได้แก่ ด้านความรู้สึกไวต่อความเบื่อหน่าย

5.1.5 เปรียบเทียบการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจภาพรวมของนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน

ค่าเฉลี่ยของการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจของนักเรียนมัศึกษามีความแตกต่างกันตามลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ เพศ กลุ่มอายุและระดับชั้นการศึกษา เมื่อพิจารณาจำแนกตามเพศพบว่า เพศชายมีการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจมากกว่าเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 16.82 และ 13.72) กลุ่มอายุระหว่าง 16 - 20 ปี มากกว่ากลุ่มอายุระหว่าง 12 - 15 ปี (ค่าเฉลี่ย 16.26 และ 14.64) และระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมากกว่าศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ค่าเฉลี่ย 16.10 และ 14.49)

ค่าเฉลี่ยการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจรายด้าน ได้แก่ ด้านการแสวงหาการผจญภัย ด้านการแสวงหาประสบการณ์ ด้านการไม่ยับยั้งชั่งใจ และด้านความรู้สึกลัวต่อความเบื่อหน่ายมีความแตกต่างกันตามลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ได้แก่ เพศ กลุ่มอายุ และระดับชั้นการศึกษา ยกเว้นด้านการแสวงหาประสบการณ์และด้านความรู้สึกลัวต่อความเบื่อหน่ายที่ไม่มีความแตกต่างตามกลุ่มอายุที่ต่างกัน เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่านักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง ในขณะที่เดียวกันกลุ่มอายุ 16 - 20 ปี มากกว่ากลุ่มอายุ 12 - 15 ปี ยกเว้นด้านความรู้สึกลัวต่อความเบื่อหน่ายที่กลุ่มอายุ 12 - 15 ปี มากกว่ากลุ่มอายุ 16 - 20 ปี ในขณะเดียวกันนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ยกเว้นด้านความรู้สึกลัวต่อความเบื่อหน่ายที่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมากกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย

5.1.6 แรงงูใจในการค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา

แรงงูใจในการค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาประกอบไปด้ว 4 ด้าน ได้แก่ ด้านแรงงูใจส่งเสริม ด้านแรงงูใจทางสังคม ด้านแรงงูใจเพื่อการเผชิญปัญหา และด้านแรงงูใจคล้ยตาม ดังต่อไปนี้

1) ด้านแรงงูใจส่งเสริม

นักเรียนมัธยมศึกษาชอบที่จะค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์เพื่อทำให้เกิดความสุขสนาน เกือบทุกครั้ง/ทุกครั้ง ร้อยละ 3.5 ในขณะที่ชอบความรู้สึที่เก้ขึ้นในขณะที่ค้ม และทำให้จิตใจเบิกบาน ร้อยละ 1.6 มีส่วนน้อยที่เกือบทุกครั้ง/ทุกครั้งจะค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์เพราะว่าน่าตื่นเต้นและทำให้รู้สึว่าตนเองยิ่งใหญ่ (ร้อยละ 0.9 และ 0.7)

2) ด้านแรงงูใจทางสังคม

นักเรียนมัธยมศึกษาเกือบทุกครั้ง/ทุกครั้งที่จะค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์ในงานเลี้ยงสังสรรค์ เนื่องในโอกาส พิเศษกับเพื่อนๆ มากที่สุด (ร้อยละ 5.3) เมื่อเทียบกับค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์เพราะช่วยทำให้งานเลี้ยง งานสังสรรค์สนุกสนานมากขึ้น ทั้งค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์เพื่อทำให้ตนเองรื่นเริงสนุกสนานเวลาร่วมงานเลี้ยง และงานสังสรรค์ และค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์เพื่อให้การเข้าสังคม มีความสนุกสนานมากขึ้น ที่มีสัดส่วนใกล้เคียงกันตามลำดับ น้อยสุดคือค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์เพื่อเข้าสังคม (ร้อยละ 2.3)

3) ด้านแรงงูใจเพื่อการเผชิญปัญหา

นักเรียนมัธยมศึกษาเกือบทุกครั้ง/ทุกครั้งที่จะค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์เพื่อขจัดอารมณ์ไม่ดี มากที่สุด (ร้อยละ 1.8) รองลงมาคือค้มเครื่องค้มแอลกอฮอล์เพื่อให้ลืมปัญหาต่างๆ เมื่อ

เทียบกับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อลดอาการซึมเศร้า หรืออาการประสาทเสี่ย และดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อลดความวิตก มีน้อยสุดที่เกือบทุกครั้ง/ทุกครั้งจะดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจมากขึ้น (ร้อยละ 0.5)

4) ด้านแรงจูงใจคล้อยตาม

นักเรียนมัธยมศึกษาเกือบทุกครั้ง/ทุกครั้งที่จะดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อช่วยให้ตนเองเข้าร่วมกับกลุ่มเพื่อนๆ ที่ท่านชอบได้มากที่สุด (ร้อยละ 1.4) รองลงมาคือ ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อลดความรู้สึกว่าถูกทอดทิ้งกับการที่จะดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อให้อื่นชอบ และการที่จะดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพราะถูกเพื่อนบังคับกับดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อไม่ให้คนอื่นดูถูก หรือล้อเลียน มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน (ร้อยละ 0.7 และ 0.2) ซึ่งยังพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาไม่เคยที่จะดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อให้อื่นชอบ มากที่สุด ร้อยละ 81.1

ดังนั้น นักเรียนมัธยมศึกษาที่มีแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มากที่สุด ได้แก่ ด้านแรงจูงใจทางสังคม (ค่าเฉลี่ย 9.42) รองลงมาคือ ด้านแรงจูงใจเพื่อการเผชิญปัญหา ด้านแรงจูงใจส่งเสริมและด้านแรงจูงใจคล้อยตาม ในสัดส่วนใกล้เคียงกันคือ ค่าเฉลี่ย 7.65, 7.61 และ 7.23 ตามลำดับ

5.1.7 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ภาพรวมของนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีลักษณะประชากรความแตกต่างกัน

ค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ภาพรวมของนักเรียนมัธยมศึกษา มีความแตกต่างตามลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ เพศ กลุ่มอายุ และระดับชั้นการศึกษา เมื่อจำแนกตามเพศพบว่า นักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง (ค่าเฉลี่ย 34.85 และ 28.81) กลุ่มอายุ 16 - 20 ปี มากกว่ากลุ่มอายุ 12 - 15 ปี (ค่าเฉลี่ย 39.63 และ 26.47) และระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมากกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น (ค่าเฉลี่ย 38.28 และ 25.33)

ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์รายด้านของนักเรียนมัธยมศึกษา ได้แก่ ด้านแรงจูงใจส่งเสริม ด้านแรงจูงใจทางสังคม ด้านแรงจูงใจเพื่อการเผชิญปัญหา และด้านแรงจูงใจคล้อยตาม มีความแตกต่างกันตามลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เมื่อจำแนกตามเพศพบว่า นักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง ยกเว้นในด้านแรงจูงใจเพื่อการเผชิญปัญหามีนักเรียนหญิงมากกว่านักเรียนชาย ในขณะที่เดียวกันกลุ่มอายุ 16 - 20 ปี มากกว่ากลุ่มอายุ 12 - 15 ปี และในขณะที่เดียวกันนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมากกว่า

ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ยกเว้นในด้านแรงจูงใจเพื่อการเผชิญปัญหานักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมากกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย

5.1.8 ความสัมพันธ์ระหว่างการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจและแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจกับแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีค่าอยู่ระหว่าง 0.121 ถึง 0.452 โดยแต่ละด้านของการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจ มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา รวมไปถึงภาพรวมของการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจกับแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 ถือได้ว่า การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์แต่ละรายด้าน พบว่า ด้านการไม่ยับยั้งชั่งใจมีความสัมพันธ์กับแต่ละด้านของแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติมากที่สุด และด้านความรู้สึกไวต่อความเบื่อหน่ายมีความสัมพันธ์กับแต่ละด้านของแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ น้อยที่สุด

5.1.9 ความสัมพันธ์ระหว่างการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจ แรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแต่ละด้านของแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา มีค่าอยู่ระหว่าง 0.660 ถึง 0.768 โดยแต่ละด้านของแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา รวมไปถึงด้านแรงจูงใจในภาพรวม มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งด้านแรงจูงใจทางสังคมมีความสัมพันธ์มากที่สุด ($r = 0.768$) และด้านแรงจูงใจคล้อยตามมีความสัมพันธ์น้อยที่สุด ($r = 0.660$)

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแต่ละด้านของการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจกับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา มีค่าอยู่ระหว่าง 0.200 ถึง 0.424 โดยแต่ละด้านของการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจของนักเรียนมัธยมศึกษา รวมไปถึงด้านการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจภาพรวม มีความสัมพันธ์กับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 ซึ่งด้านการไม่ยับยั้งชั่งใจมีความสัมพันธ์มากที่สุด ($r = 0.424$) และด้านความรู้สึกไวต่อความเบื่อหน่ายมีความสัมพันธ์น้อยที่สุด ($r = 0.200$)

5.2 อภิปรายผล

5.2.1 พฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา

นักเรียนมัธยมศึกษาที่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์มีเกือบครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 48.5) ซึ่งถือว่ามากกว่าการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (2550) คือ กลุ่มเยาวชนมีอัตราการดัดสุราสูงถึงร้อยละ 21.9 แต่น้อยกว่าการศึกษาของ พนิดา นามจันดี (2549) พบว่า เด็กนักเรียนดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ ร้อยละ 68.57 และใกล้เคียงกับการศึกษาของ จินดา วงศ์วาน (2548) พบว่านักเรียนดัดเครื่องแอลกอฮอล์ ร้อยละ 41.1 และพบว่าความถี่ในการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์กว่าครึ่งหนึ่งดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ 1 ครั้งหรือ 2 ครั้งต่อปีและดัดครั้งสุดท้ายในช่วงระหว่าง 6 เดือนถึง 1 ปี สอดคล้องกับการศึกษาของ ฤทัยรัตน์ รงค์สยามานนท์ (2551) พบว่า มีความถี่ในการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ผสมพร้อมดัดน้อยกว่าเดือนละครั้ง ร้อยละ 60.16 รองลงมาคือ เดือนละครั้ง

ประมาณเกือบ 1 ใน 3 ที่เริ่มดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ เนื่องจากมีความรู้สึกเกิดความประหม่า กลุ่มใจ มีปัญหาในใจ (ร้อยละ 30) ในสัดส่วนใกล้เคียงกันที่ชอบรสชาติ และดัดเพื่อต้องการให้เป็นเพื่อน ร้อยละ 27.6 และ 25.2 สอดคล้องกับการศึกษาของ ฤทัยรัตน์ รงค์สยามานนท์ (2549) พนิดา นามจันดี (2549) และวนิดา พลเชียงสา (2549) พบว่า ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ เนื่องจาก อยากลอง เพื่อนชวน ตัดใจในรสชาติ สี กลิ่น และคล้ายเครียด ลดความวิตกกังวล และทำให้มีความสุขในการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์

โดยนักเรียนมัศึกษาดัดเครื่องแอลกอฮอล์ประเภทเบียร์มากที่สุด รองลงมาคือ เหล้าผสม ซึ่งมากกว่าครึ่งหนึ่งได้รับเครื่องดัดแอลกอฮอล์มาจากเพื่อน อาจเป็นเพราะสะดวกในการดัดมีหลากหลายขนาดและไม่ต้องวุ่นวายในการหาส่วนประกอบมาผสมสามารถเปิดแล้วดัดได้ทันที และแอบเก็บซ่อนไว้ได้สะดวกป้องกันคนมาเห็นได้ง่าย มีโปรโมชันจากร้านค้าในการขาย และมีราคาถูกกว่าเครื่องดัดแอลกอฮอล์ประเภทอื่นสอดคล้องกับการศึกษาของ ณัฐวิษณ์ จันทรเกียรติ (2549) พบว่า ปัจจัยที่ตัดสินใจเลือกบริโภคแอลกอฮอล์คือมีการจัดโปรโมชันของแต่ละร้านค้าและการแจกหรือแถมสินค้าที่น่าสนใจ อีกทั้งยังพบว่า เบียร์ยังเป็นเครื่องดัดแอลกอฮอล์ที่บริโภคมากที่สุด และสอดคล้องกับการศึกษาของ เกรียงไกร ไทยตรง (2550) พบว่า ชนิดของสุราที่ดัดชนิดแรกคือ เบียร์ และได้รับมาจากเพื่อนชักชวน

นักเรียนมัศึกษายังมีการปลอมอายุในการเข้าไปซื้อจากร้านขายเหล้า (ร้อยละ 22.0) อาจจะเป็นเพราะนักเรียนมีการเข้าถึงร้านค้าได้ง่าย ระยะเวลาในการขายสินค้ายาวนานและการใช้กฎหมายในการขายเครื่องดัดแอลกอฮอล์ไม่เคร่งครัด ซึ่งชี้ให้เห็นว่าถึงแม้จะมีการรณรงค์หรือมีการใช้กฎหมายมาบังคับใช้แต่ก็ยังมีมีการปล่อยปละละเลยอยู่แม้จะมีการประกาศกระทรวง

สาธารณสุข (ฉบับที่ 275) พ.ศ. 2546 (อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 6 (10) แห่งพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2552) กำหนดข้อความคำเตือนมีดังนี้ “ห้ามจำหน่ายสุราแก่เด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี” (ปรพร แซ่ห่าน, 2550) และมีเพียงส่วนน้อยไม่ถึง ร้อยละ 10 ที่ได้รับมาจากพ่อแม่หรือญาติพี่น้อง สอดคล้องกับการรายงานของสหรัฐอเมริกาที่มีผลสำรวจว่ามีวัยรุ่นอเมริกันกว่า 40% ที่ดื่มเหล้าหรือเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์จากน้ำมือของผู้ใหญ่ที่หยิบยื่นให้ แม้กระทั่งผู้ใหญ่ในบ้าน (เครือข่ายองค์กรงดเหล้า, 2551) สอดคล้องกับการศึกษาของ เพียงหทัย กุลมาตย์ (2550) พบว่า มักจะดื่มกับเพื่อนมากที่สุด รองลงมาคือ พ่อแม่และญาติพี่น้อง โดยที่ชอบดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในช่วงเวลาตอนกลางคืน อาจจะเป็นช่วงเวลาที่ผู้ใหญ่หรือผู้ปกครองไม่สามารถพบเห็น และเป็นช่วงที่เด็กได้อยู่ด้วยกันมากที่สุด ไร่ซึ่งกฎเกณฑ์ต่างๆ จากโรงเรียนและครอบครัว ซึ่งทำให้เด็กรู้สึกต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ก็แค่ทำให้เกิดอาการเมานิดเดียวหรือทำให้รู้สึกสบายใจ สอดคล้องกับการศึกษาของ วิไลรัตน์ ปริดาอุทธาน (2550) พบว่า เวลาที่ดื่มช่วงวันหยุด รองลงมาคือ หลังเลิกเรียน สอดคล้องกับการศึกษาของ เสกสรรค์ วิทยปรีชากุล (2550) พบว่า เวลาที่มักดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มากที่สุดคือ ช่วงก่อนเที่ยงคืน

นักเรียนมัธยมศึกษาส่วนใหญ่เริ่มดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ครั้งแรกเมื่ออายุ 14 ปี หรือ 15 ปีขึ้นไป มีความสอดคล้องกับสถิติของกระทรวงสาธารณสุข (2547) ที่รายงานว่ากลุ่มวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 15 - 19 ปี มีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพิ่มขึ้นถึง 6 เท่า โดยมีสาเหตุมาจากการที่อยากจะรู้รสชาติ (ร้อยละ 56.7) และถูกเพื่อนคะยั้นคะยอให้ดื่ม (ร้อยละ 23.3) และดื่มกับเพื่อนที่อายุใกล้เคียงกัน เพื่อนที่อายุมากกว่า สอดคล้องกับการศึกษาของ วิไลรัตน์ ปริดาอุทธาน (2550) พบว่า ดื่มครั้งแรกอายุ 15 ปี อยากลอง และเพื่อนชวน สอดคล้องกับการศึกษาของ บุญเสริม หุตะแพทย์ และคณะ (2547) พบว่า ส่วนใหญ่เริ่มดื่มครั้งแรกเมื่ออายุ 14 ปี โดยดื่มกับเพื่อน ดื่มเพราะต้องการทดลองดื่ม เป็นที่น่าสังเกตว่ายังพบนักเรียนที่มีอายุต่ำกว่า 10 ปี เริ่มดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ครั้งแรก ซึ่งเป็นอายุเทียบได้กับระดับประถมศึกษา สอดคล้องกับการศึกษาของ เพียงหทัย กุลมาตย์ (2550) พบว่าเพศชายเริ่มดื่มครั้งแรกเมื่ออายุ 8 ปี ขณะที่เพศหญิงเริ่มดื่มเมื่ออายุ 9 ปี ซึ่งสอดคล้องกับของ ปรพร แซ่ห่าน (2550) พบว่า ยังมีนักเรียนเริ่มดื่มครั้งแรกตั้งแต่อายุ 6 ปี และพบว่าปริมาณการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ 1 ใน 3 ที่ในแต่ละครั้งดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จะดื่มจนกระทั่งเมาและดื่มในปริมาณ 1 ครั้งมาตรฐานในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน ร้อยละ 30.5 และ 29.5 สอดคล้องกับการศึกษาของ เสกสรรค์ วิทยปรีชากุล (2550) พบว่า พบความบ่อยครั้งของการเริ่มต้นดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วไม่สามารถหยุดดื่มได้เลย มีความรู้เกี่ยวกับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ก็แค่ทำให้เกิดอาการเมานิดเดียวหรือทำให้รู้สึกสบายใจ มีเพียงส่วนน้อยที่คิดว่าดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วทำให้รู้สึกว้าวุ่นรุ่งขึ้นก็จำอะไรไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น และไม่ค่อยรู้สึกถึงผลกระทบที่มาจาก

เครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ สอดคล้องกับการศึกษาของ สิริรัฐ สุกันธา และคณะ (2550) พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะตระหนักถึงผลเสียหรือโทษของการดื่มน้ำแอลกอฮอล์ แต่ร้อยละ 80 ไม่คิดที่จะลดปริมาณการดื่มน้ำ

5.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับพฤติกรรมการดื่มน้ำแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา

ในส่วนของประเทศ กลุ่มอายุ และระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดื่มน้ำแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเพศชายดื่มน้ำแอลกอฮอล์มากกว่าเพศหญิง ซึ่งสอดคล้องกับการรายงานของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (2550) ที่พบว่า ผู้ชายยังคงดื่มน้ำสุรามากกว่าผู้หญิงประมาณ 6 เท่า สอดคล้องกับการศึกษาของ เสกสรรค์ วิทยปรีชากุล (2550) พบว่า เพศชายมีการดื่มน้ำแอลกอฮอล์มากกว่าเพศหญิง กลุ่มอายุระหว่าง 16 - 20 ปี มากกว่ากลุ่มอายุระหว่าง 12 - 15 ปี สอดคล้องกับการศึกษาของ วนิดา พลเชียงสา (2549) พบว่า เพศชายดื่มน้ำแอลกอฮอล์สูงกว่าเพศหญิงและอยู่ในช่วงอายุ 16 - 18 ปี โดยที่กำลังเรียนอยู่มัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาที่ได้ คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายดื่มน้ำแอลกอฮอล์มากกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น โดยสอดคล้องกับการศึกษาของ ดับเบิ้ลยูไมเลสค็อก และคณะ (W. Miles Cox, et al., 2006) พบว่าการดื่มน้ำแอลกอฮอล์ว่าเมื่ออายุมากขึ้นความถี่ในการดื่มน้ำแอลกอฮอล์ก็จะมากขึ้นด้วย ทั้งนี้เนื่องจากเพศชายจะอยู่ในช่วงการมีพัฒนาการทางด้านร่างกายที่เริ่มสมบูรณ์เต็มที่ สภาพอารมณ์จะมีการเปลี่ยนแปลงง่ายและรวดเร็ว หงุดหงิด ง่ายแปรปรวน และมีอารมณ์ก้าวร้าวได้ง่ายในเพศชายมากกว่าเพศหญิง จะเริ่มแยกตัวอยู่ตามลำพัง เพื่อนมีอิทธิพลสูง เห็นได้จากเด็กจะเชื่อเพื่อนมากกว่าพ่อแม่ จึงมักจะขัดแย้งกับพ่อแม่อยู่เสมอ (ชัยนาถ นาคบุปผา, 2515; ศรีเรือน แก้วกังวาน, 2549)

5.2.3 การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจของนักเรียนมัธยมศึกษา

การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจของนักเรียนมัธยมศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในด้านของการแสวงหาการผจญภัย เนื่องด้วยอยากจะทำกิจกรรมในสิ่งที่ตื่นเต้นท้าทาย เช่น ต้องการที่จะลองไปลองแคง อยากลองกระโดดร่ม และอยากที่จะดำน้ำลึกๆ เป็นต้น เพราะอาจจะเป็นกิจกรรมที่แปลกใหม่และท้าทายความกล้าหาญจากกิจกรรมที่อันตรายมีความเสี่ยงสูง ที่มีการแข่งขันหรือท้าทายความรู้สึกรักของตนเอง โดย ฟรอยด์ (Freud S., 1957) และจิราภา เต็งไตรงรัตน์ และคณะ (2542) กล่าวว่าไว้ว่าสัญชาตญาณเป็นสิ่งที่ติดตัวบุคคลมาตั้งแต่กำเนิด ซึ่งทำให้คนเรามีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ โดยไม่จำเป็นต้องมีการเรียนรู้ จึงเป็นปฏิกิริยาที่มีผลต่อแรงจูงใจให้คนเราแสดงออกถึง

พฤติกรรมต่างๆ อาจจะถือได้ว่ากลุ่มตัวอย่างดังกล่าวอยู่ในภาวะที่เสี่ยงต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ควรต้องมีการเฝ้าระวังในกลุ่มดังกล่าวอย่างใกล้ชิด

นักเรียนมัธยมศึกษาเกือบครึ่งหนึ่งอยู่ในด้านการแสวงหาประสบการณ์จะมีลักษณะที่ต้องการค้นหาสิ่งใหม่ที่ไม่เคยได้ทำมาก่อน ชอบความอิสระตามแบบฉบับของตนเอง บางครั้งจะแปลกหรือแหวกแนว โดย เอ็ดมันสตัน (Edmonston, 1994) กล่าวว่าเป็นการแสดงออกที่เป็นคุณลักษณะเฉพาะส่วนบุคคลทางด้านพฤติกรรมที่มีความชื่นชอบในการค้นหาประสบการณ์ที่มีความหลากหลาย แปลกใหม่ และสลับซับซ้อน และเบอร์ลีเน่ (Berlyne, 1967) ได้อธิบายถึงศักยภาพของสิ่งเร้าว่ามีลักษณะเฉพาะแตกต่างกันออกไป เช่น ความเข้ม ขนาด สี รูปแบบการรับสัมผัส ผลต่อการตอบสนอง ความแปลกใหม่ ความสลับซับซ้อน การเกิดขึ้นอย่างทันทีทันใด และรูปแบบของความไม่แน่นอน โดยจากลักษณะเฉพาะของสิ่งเร้าเหล่านี้จะมีอิทธิพลในปฏิกิริยาการตอบสนองที่แตกต่างกัน การได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าที่มีลักษณะต่างๆ ที่กล่าวมาในระดับต่ำจะทำให้เกิดความต้องการแสวงหาสิ่งเร้าใหม่ ๆ ซึ่งเป็นแรงขับของมนุษย์เพื่อที่จะทำให้เกิดความสมดุลของระบบร่างกายและจิตใจ ซึ่งสอดคล้องกับ ฌูว์วิชญ์ จันท์เขียว (2549) และฤทัยรัตน์ รงค์สยามานนท์ (2549) พบว่า อาจเป็นเพราะสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและการได้รับวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาปฏิบัติ ทำให้อาจจะตามกระแสความนิยมที่รับรู้มาจากสื่อหลายสื่อไม่ว่าจะเป็นทางอินเทอร์เน็ต ทางโทรทัศน์ วิทยุ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ ฌูว์วิชญ์ จันท์เขียว (2549) และฤทัยรัตน์ รงค์สยามานนท์ (2549) พบว่าแหล่งที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างรู้จักเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ได้แก่ โทรทัศน์ สิ่งพิมพ์ เช่น วารสาร นิตยสารหนังสือพิมพ์ วิทยุ และเพื่อน

ด้านการไม่ยับยั้งชั่งใจนั้นส่วนใหญ่ที่นักเรียนมัธยมศึกษาต้องการอยากจะปลดปล่อยความเป็นตัวของตัวเองมีอิสระมากขึ้น ซึ่งทฤษฎีของ ฮิลล์ (Hill) อังโน รัจรี นพเกตุ (2540) ไว้ว่าการถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าใหม่ๆ ก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การทำงานของระบบยับยั้งอ่อนแอลงด้วยเช่นกัน เนื่องจากลักษณะของการไม่สามารถยับยั้งชั่งใจ หรือข่มใจต่อสิ่งเร้าที่เกิดขึ้นใหม่นี้ เป็นเพราะร่างกายเกิดความพึงพอใจและลดแรงเสริมทางลบที่เกิดขึ้น เช่น เมื่อเรารู้สึกเบื่อหน่าย ไม่สบายใจ การได้กระทำหรือเผชิญกับสิ่งที่แปลกใหม่ทำทนายจะทำให้เกิดความตื่นเต้นและความพึงพอใจ เพราะว่สิ่งเหล่านี้จะไปลดระดับความเบื่อหน่ายลง และแคทเทล (Cattell, 1957) กล่าวว่าผู้ที่มีคุณลักษณะแบบ surgency เติมนั้น จะมีการทำงานของระบบประสาทอัตโนมัติซิมพาเรติกในระดับต่ำเมื่อเทียบกับคุณลักษณะแบบ parmia จึงเป็นสาเหตุให้มีการแสดงออกที่มีการยับยั้งชั่งใจ หรือข่มใจมากกว่า ในขณะที่คนประเภท parmia จะมีการทำงานของระบบประสาทอัตโนมัติซิมพาเรติกในระดับสูงกว่า จึงมีลักษณะการยับยั้งชั่งใจ หรือข่มใจต่ำกว่า ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ กรีน และคณะ (Greene, et al., 2000) พบว่าลักษณะของการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในด้าน

การไม่ยับยั้งชั่งใจเป็นปัจจัยเสี่ยงทางบุคลิกภาพต่อพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย การใช้สารเสพติด การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และการขับรถเร็ว โดยเฉพาะในกลุ่มที่มีการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในระดับสูง จะใช้เป็นตัวอธิบายถึงพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ ได้เป็นอย่างดี

ด้านความรู้สึกไวต่อความเบื่อหน่ายครั้งหนึ่งของนักเรียนมัธยมศึกษาไม่ชอบสิ่งต่างๆ ที่สามารถคาดการณ์ได้และทำซ้ำๆ ซึ่งให้เห็นว่านักเรียนมัธยมศึกษาในกลุ่มนี้เป็นช่วงวัยที่ต้องการรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ ไม่ชอบอยู่คนเดียว สอดคล้องกับ คอนชีว (Donchew, et al., 1999) ศึกษาเกี่ยวกับการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจและการใช้สารเสพติดคือกัญชา และสุราในวัยรุ่น กลุ่มเพื่อนสนิท พบว่า การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในกลุ่มเพื่อนสนิท มีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดในวัยรุ่น โดยถือได้ว่า การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจ เป็นปัจจัยเสี่ยงของการใช้กัญชาและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวัยรุ่น และมีอารมณ์แปรปรวนง่าย อาจจะรวมกับปัจจัยเกี่ยวพันต่างๆ เช่น การเดินทางที่สะดวก มีรถที่จะไปมาหากันได้รวดเร็วและง่าย อีกทั้งยังมีเครื่องมือสื่อสารที่สามารถนัดหมายพบปะกันจึงอาจทำให้นักเรียนกลุ่มนี้ไม่อยากจะอยู่กับบ้าน โดย ซัคเคอร์แมน (Zuckerman, 1979) กล่าวว่า เป็นสิ่งที่สะท้อนถึงความไม่น่าสนใจในประสบการณ์ซ้ำๆ ทุกชนิดทุกประเภท งานประจำที่ทำซ้ำๆ หรือสิ่งที่ไม่น่าตื่นเต้นและคนที่น่าเบื่อหน่ายและเกิดการหงุดหงิดกระวนกระวายเป็นที่สุดเมื่ออยู่ภายใต้เงื่อนไขข้อจำกัดโดยไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ สอดคล้องกับการศึกษาของ คาร์ตัน และคณะ (Carton, et al., 1993) พบว่า ในกลุ่มที่สูบบุหรี่ทั้งสองเพศ มีระดับการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจสูงกว่ากลุ่มที่ไม่สูบบุหรี่ โดยด้านที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ลักษณะที่ไม่มีการยับยั้งชั่งใจ การแสวงหาการผจญภัย และความรู้สึกไวต่อความเบื่อหน่าย

5.2.4 การเปรียบเทียบการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจของนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีลักษณะทางประชากร ได้แก่ เพศ กลุ่มอายุ และระดับชั้นการศึกษา ที่แตกต่างกัน

การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจของนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีเพศ กลุ่มอายุ และระดับชั้น การศึกษามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับการศึกษาของ กุลวดี อักษรทับ (2544) ด้านเพศนั้นค่าเฉลี่ยของนักเรียนชายสูงกว่านักเรียนหญิงทุกด้าน โดยแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับปัจจัยด้านอายุค่าเฉลี่ยที่จำแนกตามอายุคือ กลุ่มอายุระหว่าง 15 - 18 ปี สูงกว่ากลุ่มอายุระหว่าง 12 - 14 ปี ซึ่งอาจถือได้ว่าสามารถแยกเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมากกว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งให้เห็นว่านักเรียนมัศึกษากลุ่มนี้มีความต้องการเปลี่ยนแปลง และประสบการณ์ใหม่ในชีวิต หรือความต้องการแสดงออกทางอารมณ์ ทำทนายให้กับจิตใจ ค้นหาประสบการณ์ที่มีความหลากหลาย แปลกใหม่ และสลับซับซ้อน ซึ่งอาจมีความต้องการเสี่ยงอันตรายขาดการไตร่ตรองและยั้งคิด ซึ่งอาจมีความรุนแรง และเป็นอันตรายต่อร่างกาย และ

ตั้งคมได้ (Zuckerman, 1979) และ ซัคเคอร์แมน (Zuckerman, 1979) ยังพบว่าเพศชายจะมีระดับความรู้สึกแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจมากกว่าเพศหญิงเกือบทุกด้าน ยกเว้นด้านการแสวงหาการผจญภัยที่เพศหญิงมีคะแนนสูงกว่า สอดคล้องกับการศึกษาของ มิเชล ที สตีเฟนสัน (Michael T. Stephenson, 2003) พบว่า เพศ และระดับชั้นการศึกษามีความแตกต่างของการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเพศชายจะมีการแสวงหาที่มากกว่าเพศหญิงและระดับชั้นการศึกษาที่สูงจะมีการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจมากกว่าระดับชั้นการศึกษาที่ต่ำ แต่ยังมีข้อพิจารณาทั้งทางด้านการแสวงหาประสบการณ์และด้านความรู้สึกไวต่อความเบื่อหน่ายที่มีนักเรียนมัธยมศึกษาที่อยู่ในกลุ่มอายุระหว่าง 12 - 15 ปี มากกว่ากลุ่มอายุระหว่าง 16 - 20 ปี ซึ่งอาจจะมองได้ว่านักเรียนมัธยมศึกษาที่อยู่ในกลุ่มอายุระหว่าง 12 - 15 ปี เป็นวัยที่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่นตอนต้นและคาบเกี่ยวถึงวัยรุ่นตอนกลางที่ยังมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์และความคิด คือ มีความเพ้อ ค่อนข้างหลงตัวเอง และต้องการความเป็นอิสระเริ่มติดเพื่อนและแยกห่างออกจากพ่อแม่ (ชัยนาถ นาคบุปผา, 2515) แต่ก็ไม่มีมีความแตกต่างกันความรู้สึกไวต่อความเบื่อหน่ายกับกลุ่มอายุระหว่าง 16 - 20 ปี

5.2.5 แรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา

นักเรียนมัธยมศึกษาที่มีลักษณะของแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ส่วนใหญ่อยู่ในด้านแรงจูงใจทางสังคมมากที่สุด เนื่องจากโดยทั่วไปสังคมของเด็กวัยนี้กว้างขวางขึ้นทั้งสองเพศ และมีเหตุผลในการคบเพื่อนต่างเพศมากขึ้น เป็นวัยที่กลุ่มอิทธิพลต่อเขามาก เป็นวัยรวมพวก บางคนอาจจะทำตัวแปลกกว่าผู้อื่นเพื่อเรียกร้องความสนใจ หรือมักใช้คำพูดแปลกๆ เมื่อเด็กเข้าสู่วัยรุ่นตอนปลาย ลักษณะที่เจริญเติบโตทางสังคมอีกประการหนึ่งได้แก่ การรู้จักคบเพื่อนที่ตนถูกใจ เช่น มีความสนใจและมีบุคลิกภาพคล้ายคลึงกับตน เป็นต้น เมื่อเติบโตมาถึงขั้นนี้แสดงว่าเด็กมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น จึงมักทำหรือแสดงความคิดไม่เหมือนกับคนอื่นๆ เพราะเด็กต้องการจะเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น (สุชา จันทรเอม, 2529) โดยที่งานเลี้ยงและงานสังสรรค์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นงานบุญหรืองานศพยังเป็นองค์ประกอบในการที่จะทำให้เกิดการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยที่ยังเป็นที่ยอมรับในสังคมอื่นๆ สอดคล้องกับการศึกษาของ วิไลรัตน์ ปรีดา ยุทธนา (2550) เกรียงไกร ไทยตรง (2550) พรพร แซ่ห่าน (2550) และสิริรัฐ สุกันธา และคณะ (2550) พบว่าการดื่มเพื่อเข้าสังคมหรือร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์เป็นสิ่งจูงใจในการเริ่มดื่มครั้งแรกและเป็นสิ่งจูงใจของการดื่มในปัจจุบันมากที่สุด จะดื่มในงานเทศกาลต่างๆ

ในด้านการเผชิญปัญหาส่วนใหญ่อยู่ที่การดื่มเพื่อขจัดอารมณ์เสียของตนเองและการดื่มเพื่อให้ลืมปัญหาต่างๆ อาจเป็นเพราะว่าเวลาเผชิญปัญหาต้องการคำปรึกษาที่จะนึกถึงเพื่อน

เป็นคนแรกจึงเห็นว่าการใช้แอลกอฮอล์เป็นสื่อกลางที่จะพูดคุยปัญหาได้ดีกว่า พร้อมทั้งมีร้านขายเหล้าและร้านอาหารโอเคะมากขึ้นจึงทำให้เป็นสถานที่พบปะสังสรรค์และระบายอารมณ์ได้ง่าย สอดคล้องกับการศึกษาของ เสกสรรค์ วิทยปรีชากุล (2550) พบว่าส่วนใหญ่มีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของเพื่อนสนิทและเพื่อนที่พักห้องเดียวกัน โดยมีเหตุผลเพื่อเข้าสังคมมากที่สุด และเพื่อต้องการแก้ไขปัญหา หลีกเลี่ยงปัญหา หรือสิ่งยุ่งยากต่างๆ ตามสถานบันเทิงต่างๆ และสอดคล้องกับ เบตตินา เอฟ พิกโก และคณะ (Bettina F. Piko et al., 2007) โดยศึกษาแรงจูงใจทางด้านสังคมและแรงจูงใจในด้านการเผชิญปัญหา พบว่า อัตราการดื่มแอลกอฮอล์ทั้ง 2 ประเทศสูงมาก ในอังกาเรแรงจูงใจทางสังคมบางอย่างก็ประกอบมีความสัมพันธ์กับการดื่มในอเมริกาแรงจูงใจทางสังคมทั้งหมดเป็นตัวทำนายการดื่มของผู้หญิง และทางด้านสังคมและแรงจูงใจที่เป็นผลกระทบของกฎหมายเป็นตัวทำนายในการดื่มของผู้ชาย แรงจูงใจในการเผชิญปัญหาเป็นตัวทำนายการดื่มแอลกอฮอล์ในนักศึกษาอเมริกา

ส่วนด้านแรงจูงใจส่งเสริม อาจทำให้เด็กมองว่าการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทำให้มีความสนุกสนาน ผ่อนคลายอารมณ์และทำให้มั่นใจใจกล้าที่จะทำในการทำกิจกรรมต่างๆ สอดคล้องกับการศึกษาของ เม็ง-จิน เซน และคณะ (Meng-Jinn Chen et al., 2006) พบว่า คนส่วนใหญ่มีแรงจูงใจส่งเสริม (enhancement motives) มากที่สุด ซึ่งส่วนประกอบทั้ง 4 องค์ประกอบของแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับการดื่มเบียร์ของนักศึกษา โดยเฉพาะแรงจูงใจทางด้านสังคมกับแรงจูงใจส่งเสริมมีความสัมพันธ์ในระดับสูงในการตัดสินใจของนักศึกษาที่จะดื่มเบียร์ และสอดคล้องกับชนกฤต ณะประกอบกรณ์ (2549) พบว่าเหตุผลในการบริโภคมากที่สุด ก็คือ โอกาสพิเศษ/สังสรรค์ ด้านส่วนบุคคล (ทัศนคติ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่บริโภคสุราไทย ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการร่วมดื่มสุรากับเพื่อนเป็นการสร้างสัมพันธ์ภาพต่อกัน งานเลี้ยงสังสรรค์ต้องมีเลี้ยงสุราด้วย และการดื่มสุราทำให้คนมีเพื่อนมาก อยู่ในระดับมาก ให้ความสำคัญในระดับปานกลาง คือ คุณมักเลือกดื่มสุราเพื่อให้ความสุขแก่ชีวิต

ด้านแรงจูงใจคล้ายตามของนักเรียนมัธยมศึกษา ซึ่งให้เห็นว่าการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ช่วยทำให้เข้าร่วมกับกลุ่มเพื่อนๆ ได้และทำให้รู้สึกที่ไม่ถูกทอดทิ้ง อยู่โดดเดี่ยว ซึ่งตามทฤษฎีของมอร์แกน อังใน สุชา จันทรเอม (2540) กล่าวว่า ความต้องการที่จะผูกพันกับผู้อื่น (Affiliative need) เป็นเพราะมนุษย์เป็นสัตว์สังคม จำเป็นต้องอยู่ร่วมกับคนอื่น นอกเหนือจาก พ่อแม่ พี่น้อง ความผูกพันกันนั้นทำให้เกิดความพึงพอใจและสบายใจในการที่จะอยู่ร่วมกัน หรือทำงานเกี่ยวข้องกัน เพื่อตอบสนองในด้านต่างๆ และตามทฤษฎีของโรมัส อังใน สุชา จันทรเอม (2540) แบ่งความต้องการของมนุษย์ออกมาในรูปของความปรารถนา 4 อย่าง คือ 1) ความปรารถนาที่จะมีความมั่นคงปลอดภัย 2) ความปรารถนาที่จะให้ผู้อื่นยอมรับ 3) ความปรารถนาที่จะได้รับการ

ตอบสนองจากเพื่อน 4) ความปรารถนาที่จะมีประสบการณ์ใหม่ๆ สอดคล้องกับการศึกษาของ สุริยัน อ้นทองทิม (2550) และเกรียงไกร ไทยตรง (2550) พบว่า ส่วนใหญ่ดื่มสุรามากที่สุดคือ อยากล่อง และดื่มกับเพื่อน เด็กในวัยนี้ต้องการคบเพื่อนเห็นเพื่อนมีความสำคัญมากที่สุด และจะเลิกคบเพื่อนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันและการตัดสินใจดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เพราะต้องการการยอมรับในกลุ่มเพื่อน อยากรับการยกย่องจากกลุ่ม รวมไปถึงเป็นการแสดงที่บ่งบอกถึงความเป็นผู้ชายและความเป็นผู้ใหญ่ โดยอยู่ภายใต้ทัศนคติและค่านิยมทางบวกกับการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ว่าเป็นสิ่งที่วัยรุ่นให้การยอมรับเป็นการเข้าสังคมและแอลกอฮอล์ทำให้พวกเขามีเพื่อนต่างกลุ่มรวมไปถึงมีเพื่อนต่างเพศมากขึ้น

5.2.6 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีลักษณะทางประชากร ได้แก่ เพศ กลุ่มอายุ และระดับชั้นการศึกษา ที่แตกต่างกัน

แรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีลักษณะทางประชากร ได้แก่ เพศ กลุ่มอายุ และระดับชั้นการศึกษา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง และเมื่อมีอายุมากขึ้นหรือเรียนในระดับการศึกษาที่สูงขึ้น ซึ่งให้เห็นว่านักเรียนมัธยมในกลุ่มนี้มีความต้องการความผูกพันหรือการยอมรับ การยกย่องการอยู่ร่วมกัน ความปลอดภัยและมั่นคงกับสังคมตนเองกับกลุ่มเพื่อนๆ สอดคล้องกับการศึกษาของ สุริยัน อ้นทองทิม (2550) พบว่า วัยรุ่นมีพฤติกรรมการเล่นแบบเพื่อนในกลุ่มจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ อีกทั้งยังพบว่าสามารถช่วยทำให้เกิดความสนุกสนานและแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ (ไวโลร์ตัน ปรีดายุทธนา, 2550) แต่มีเพียงนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีแรงจูงใจเพื่อการเผชิญปัญหา มากกว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และเพศหญิงมีมากกว่าเพศชาย ถือได้ว่าเพศหญิงเป็นเพศที่มีภาวะอารมณ์ ความเครียดวิตกกังวล ความอ่อนไหวต่อปัญหาทั้งภายนอกและภายในมากกว่าจึงคิดที่จะใช้เครื่องดื่มในการเผชิญปัญหาเมื่อมีปัญหาต่างๆ เข้ามาควรต้องมีการดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษ สอดคล้องกับการศึกษาของ เอ็มมานูเอล คานส์เช และคณะ (Emmanuel Kuntsche, et al., 2006) ศึกษาถึงใครดื่มและทำไม กรณีทบทวนลักษณะประชากรทางสังคม บุคลิกภาพ บริบท หลังเกิดแรงจูงใจการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันรุ่น ศึกษาในประเทศอังกฤษ ระหว่างอายุ 10 - 25 ปีขึ้นไป พบว่า เพศชายจะมีแรงจูงใจในด้านทางสังคมและแรงจูงใจส่งเสริมสูงกว่าผู้หญิงและผู้หญิงจะมีแรงจูงใจเพื่อเผชิญปัญหามากกว่าผู้ชาย สอดคล้องกับการศึกษาของ ดับเบิลยู ไมล์สค็อกซ์ และคณะ (W. Miles Cox, et al., 2006) แรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ผู้ดื่มแอลกอฮอล์และความสัมพันธ์ของปัญหาจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในกลุ่มนักเรียนมัศึกษากับนักศึกษามหาวิทยาลัย พบว่า เพศ กลุ่มอายุแบ่งเป็นอายุ

13 -14 ปี 15 ปี 16 - 18 ปี และ 18 -21 ปี ระดับการศึกษาแบ่งเป็นระดับมัธยมศึกษา และมหาวิทยาลัย มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจซึ่งแบ่งเป็นเหตุผลเชิงบวกและเหตุผลเชิงลบ

5.2.7 ความสัมพันธ์ระหว่างการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจและแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา

การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจ มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ โรเบิร์ต อูแบน (Robert Urban, et al., 2008) พบว่า ผลที่เกิดขึ้นระหว่างการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจกับแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่เป็นสื่อกลางนำไปสู่การตัดสินใจดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีความสัมพันธ์กัน คือ เมื่อเกิดการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจมากขึ้นก็มีส่วนทำให้เกิดความคาดหวังสูงซึ่งทำให้เกิดแรงจูงใจที่เพิ่มขึ้นส่งผลถึงการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มากขึ้นด้วย สอดคล้องกับ โคเมียว และคณะ (Comeau, et al., 2001) พบว่าลักษณะของการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในระดับสูงกับการมีลักษณะความรู้สึกวิตกกังวลในระดับต่ำ จะเป็นตัวทำนายการดื่มสุราในวัยรุ่นสอดคล้องกับ วิคตอริยา แมจิด และคณะ (Viktoriya Magid, et al., 2007) พบว่าการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในแต่ละด้าน ยกเว้นด้านแรงจูงใจล้อยตาม และในแต่ละด้านของแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ยังมีความสัมพันธ์กับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษา ยกเว้นด้านแรงจูงใจล้อยตาม ซึ่งมีความขัดแย้งกับการศึกษานี้ อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะที่ติดเพื่อน อยากให้เพื่อนยอมรับ และให้เข้าร่วมกลุ่มได้ตามพัฒนาการของวัยรุ่น (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2532) ว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่กำลังแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง ดังนั้นลักษณะพัฒนาการทางสังคมของเด็กวัยรุ่นก็คือการเรียนรู้จากกลุ่มเพื่อนวัยรุ่นจะให้ความสำคัญกับเพื่อน และเพื่อนจะมีอิทธิพลกับวัยรุ่นมาก การรวมกลุ่มในระยะแรกจะเป็นการรวมอย่างไม่มีการวางแผนล่วงหน้าแต่ละกลุ่มมีผู้นำ ผู้ตาม กลุ่มแต่ละกลุ่มจะมีภาษา กฎระเบียบ ประเพณีประจำกลุ่มซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะกลุ่ม เด็กที่เข้าร่วมกลุ่มจะประพฤติปฏิบัติตามวัฒนธรรมกลุ่มเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อน

5.2.8 ความสัมพันธ์ระหว่างการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจและแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา

การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจมีความสัมพันธ์กับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา โดยด้านการไม่ยับยั้งชั่งใจมีความสัมพันธ์มากที่สุด ($r = 0.424$) และด้านความรู้สึกไวต่อความเบื่อหน่ายมีความสัมพันธ์น้อยที่สุด ($r = 0.200$) สอดคล้องกับการศึกษาของ

ประธาน รัชตจำรุญ (2544) พบว่า ความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจในระดับสูงมีความสัมพันธ์กับการคิดสารแอมเฟตามีนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับของกรีน และคณะ (Greene, et al., 2000) พบว่าลักษณะของการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในด้านการไม่ยับยั้งชั่งใจ เป็นปัจจัยเสี่ยงทางบุคลิกภาพต่อพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย การใช้สารเสพติด การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และการขับรถเร็ว สอดคล้องกับคอนรอต (Conrod, et al., 2000) พบว่าการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจมีความสัมพันธ์กับลักษณะการคิดสุรา และลักษณะหุ่นหันปล้นเล่นมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแบบต่อต้านสังคม และการใช้โคเคนรวมถึงการติดสุราด้วย สอดคล้องกับ ดอนชีว และคณะ (Donchew, et al., 1999) พบว่า การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในกลุ่มเพื่อนสนิท มีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดในวัยรุ่น โดยถือได้ว่า การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจ เป็นปัจจัยเสี่ยงของการใช้กัญชาและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวัยรุ่น อาจจะเนื่องจากเป็นวัยที่ต้องการความอิสระเป็นส่วนตัว อยากจะปลดปล่อยความเป็นตัวของตัวเอง ไม่อยากที่จะอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ขอบในสิ่งที่แปลกใหม่ ประสบการณ์ใหม่ๆ สิ่งตื่นเต้นใหม่ จึงแสดงพฤติกรรมที่เสี่ยงอันตรายและเสี่ยงที่จะยุ่งเกี่ยวกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ สอดคล้องกับทฤษฎีของ ฮิลล์ (Hill) อ่างใน รัจรี นพเกตุ (2540) ที่กล่าวไว้ว่า การถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าใหม่ๆ ก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การทำงานของระบบยับยั้งอ่อนแอลงด้วยเช่นกัน เนื่องจากลักษณะของการไม่สามารถยับยั้งชั่งใจ หรือข่มใจต่อสิ่งเร้าที่เกิดขึ้นใหม่ๆ นี้เป็นเพราะร่างกายเกิดความพึงพอใจและลดแรงเสริมทางลบที่เกิดขึ้น เช่น เมื่อเรารู้สึกเบื่อหน่าย ไม่สบายใจ การได้กระทำหรือเผชิญกับสิ่งที่แปลกใหม่ทำทนายจะทำให้เกิดความตื่นเต้นและความพึงพอใจ เพราะว่สิ่งเหล่านี้จะไปลดระดับความเบื่อหน่ายลง

แรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับ แม็ง-จิน เซน และคณะ (Meng-Jinn Chen et al., 2006) พบว่า ในระหว่าง 12 เดือนที่ผ่านมา คนส่วนใหญ่จะดื่มเบียร์ที่มาจากแรงจูงใจทั้ง 4 องค์ประกอบ และแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับการดื่มเบียร์ของนักศึกษา โดยเฉพาะแรงจูงใจทางด้านสังคมกับแรงจูงใจส่งเสริมมีความสัมพันธ์ในระดับสูงในการตัดสินใจของนักศึกษาที่จะดื่มเบียร์ อธิบายได้ว่าแรงจูงใจมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ในแต่ละด้านพบว่า แรงจูงใจทางสังคมมีความสัมพันธ์สูงกว่าทุกด้านกับพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาเพราะอาจจะเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชนนั้นที่อยู่กันเป็นระบบเครือญาติและมีงานประเพณีงานในชุมชนบ่อยครั้ง โดยที่เมื่อมีการพบปะกันก็มักจะมีเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาดื่มในงานเป็นประจำ สอดคล้องกับ วนิตา พลเชียงสา (2549) เสกสรร วิทยปรัชญกุล (2550) และเกรียงไกร ไทยตรง (2550) พบว่าส่วนใหญ่ดื่มในงานเลี้ยงสังสรรค์ระหว่างเพื่อน ดื่มเพราะดีใจและมีความสุขกับการ

ดืม อีกทั้งยังส่วนใหญ่จะดืมในงานประเพณีต่างๆ ซึ่งถือได้ว่ากลายเป็นวัฒนธรรมหรือธรรมเนียมที่ถือปฏิบัติกันและทำให้นักเรียนกลุ่มนี้อาจจะถูกปลูกฝังหรือพบเห็นเป็นประจำก็อาจจะยึดถือปฏิบัติเลียนแบบได้ สอดคล้องกับ สุริยัน อันทองทิม (2550) พบว่าภายในครอบครัวของกรณีศึกษาแต่ละคนจะมีพ่อหรือแม่ หรือทั้งพ่อและแม่ที่ดืมเครื่องดืมที่มีแอลกอฮอล์เมื่อทราบว่าลูกของตนเองดืมเครื่องดืมที่มีแอลกอฮอล์นั้นก็มิได้แสดงให้ลูกเห็นว่าการดืมเครื่องดืมที่มีแอลกอฮอล์เป็นสิ่งที่ผิดและห้ามทำอีก หากแต่เป็นการกระทำในเชิงยอมรับกับการดืมเครื่องดืมที่มีแอลกอฮอล์ของลูก ในส่วนของแรงจูงใจคล้ายตามที่มีความสัมพันธ์น้อยกว่าทุกด้านกับพฤติกรรมการดืมเครื่องดืมแอลกอฮอล์แต่ยังมีความสัมพันธ์กัน อาจจะเป็นเพราะนักเรียนไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้สักเท่าไรเพราะเนื่องจากการรู้จักกันมาก่อนหรือเป็นเพื่อนมาก่อนจากโรงเรียนประถมศึกษา ระหว่างโรงเรียนหรือรู้จักกันภายในชุมชนและเป็นเครือญาติกันจึงอาจบอกถึงการที่จะใช้เครื่องดืมแอลกอฮอล์ในการเข้าร่วมกลุ่มและให้เพื่อนๆ ยอมรับนั้น ไม่จำเป็นน้อยลง

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะแนวทางในการนำผลการศึกษาไปใช้

5.3.1.1 ข้อเสนอแนะต่อโรงเรียน

- 1) โรงเรียนควรมีการจัดกิจกรรมรณรงค์ประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างความตระหนักเกี่ยวกับเครื่องดืมแอลกอฮอล์ โดยเน้นในกลุ่มระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อยู่ในกลุ่มอายุ 16 - 20 ปี เป็นนักเรียนชาย เป็นพิเศษ เพื่อให้เข้าใจถึงผลกระทบที่มาจากเครื่องดืมแอลกอฮอล์
- 2) โรงเรียนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเสริมหรือส่งเสริมกิจกรรมของนักเรียน โดยมีอาจารย์คอยควบคุมดูแล เช่น จัดกิจกรรมทัศนศึกษานอกโรงเรียน จัดการแข่งขันที่มีความท้าทาย ตื่นเต้น อาทิ การล่องแก่ง การดำน้ำ เป็นต้น โดยเฉพาะนักเรียนชายและกลุ่มอายุ 16 - 20 ปี ซึ่งกำลังเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และเน้นกิจกรรมที่เป็นสิ่งแปลกใหม่ๆ การเรียนการสอนแบบใหม่ ให้กับนักเรียนชาย ในกลุ่มอายุ 12 - 15 ปีและในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นพิเศษ เนื่องจากพบว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีการแสวงหาความตื่นเต้นที่อยู่ในด้านความรู้สึกไวต่อความเบื่อหน่าย
- 3) โรงเรียนจัดสถานที่หรือมุมระบายความเครียดให้กับนักเรียนมัธยม โดยเฉพาะนักเรียนหญิง ในกลุ่มอายุ 16 - 20 ปี และเรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีอาจารย์ที่ปรึกษาคอยให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด

4) โรงเรียนควรมีแนวโน้มในการจัดการให้นักเรียนได้มีกิจกรรมการแสดงผลงานในทางที่ดีอยู่ในขอบเขตและทำให้เด็กได้รับการยอมรับจากสังคมมากขึ้น

5) โรงเรียนควรมีการเฝ้าระวังความปลอดภัยของนักเรียนและการรวมกลุ่มในการทำกิจกรรมที่ไม่เหมาะสม เสี่ยงอันตรายไม่อยู่ในกรอบหรือผิดกฎหมาย

5.3.1.2 ข้อเสนอแนะต่อครอบครัว

1) ผู้ปกครองควรให้ความสนใจและดูแลเอาใจใส่ อยู่ใกล้ชิด และคอยเป็นที่ปรึกษาปัญหาต่างๆ ให้กับนักเรียนมัธยมศึกษา โดยเฉพาะนักเรียนหญิง กับกลุ่มอายุ 16 - 20 ปี และในกลุ่มนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นพิเศษ เพราะกลุ่มดังกล่าวจะเผชิญกับปัญหาได้ง่ายและจะหาทางออกในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มากกว่ากลุ่มอื่นๆ พร้อมทั้งผู้ปกครองร่วมทำกิจกรรมร่วมกับนักเรียนเพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่ายเมื่ออยู่ที่บ้าน โดยเฉพาะนักเรียนชาย กลุ่มอายุ 12 - 15 ปี และที่กำลังเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2) ผู้ปกครองควรเข้าใจพฤติกรรมของนักเรียนซึ่งให้ความสำคัญในการคบเพื่อน ส่งเสริมการทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์ รวมทั้งควบคุมป้องกันกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมที่จะสามารถเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้ง่าย โดยเฉพาะนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีอายุตั้งแต่ 14 ปีขึ้นไปและในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งจะเน้นในนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง และคอยแนะนำหรือเฝ้าระวังพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี

3) ผู้ปกครองควรประพฤติปฏิบัติและเป็นแบบอย่างที่ดีในการไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้กับนักเรียนมัธยมศึกษา เพราะอย่างยิ่งพบนักเรียนส่วนหนึ่งยังได้รับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาจากพ่อแม่และญาติพี่น้องของตนเอง

5.3.1.3 ข้อเสนอแนะต่อชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

1) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรผลักดันและสนับสนุนให้ชุมชนออกกฎระเบียบ ข้อบังคับของชุมชนในการงดดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในงานสังสรรค์และงานประเพณีต่างๆ ก่อน เพื่อที่จะทำให้นักเรียนมัธยมศึกษาเกิดความรู้สึกที่ดีและปรับทัศนคติที่ถูกต้องของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในงานสังสรรค์และงานประเพณีต่างๆ

2) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีนโยบายหรือการจัดกิจกรรมหรือโครงการเกี่ยวข้องกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ร่วมกับโรงเรียน ชุมชนและผู้ปกครองเฝ้าระวังการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่เด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งการศึกษานี้พบว่ามึนักเรียนมัธยมศึกษาบางส่วนยังปลอมอายุในการเข้าไปซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในร้านค้า อย่างจริงจัง

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

- 1) ควรมีการศึกษาในรูปแบบเดียวกันในอำเภอที่ใกล้เคียง หรืออำเภอที่มีบริบทความแตกต่างกัน เช่น โรงเรียนที่อยู่พื้นที่สูง หรือต่างวัฒนธรรม เป็นต้น
- 2) ควรมีการศึกษาในรูปแบบเดียวกันกับกลุ่มต่างๆ ในเรื่องของการสูบบุหรี่ สารเสพติดหรือแม้แต่เรื่องเพศสัมพันธ์
- 3) ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาเท่านั้น ไม่สามารถนำไปอ้างอิงถึงประชากรที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันทั้งอำเภอได้ เพราะยังมีกลุ่มที่ไม่ได้เรียนในการศึกษาครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาในกลุ่มที่ไม่ได้เรียนนำมาเปรียบเทียบกับกลุ่มที่เรียนอยู่ หรือศึกษาในกลุ่มนักเรียนในโรงเรียนของรัฐบาลและเอกชน สายอาชีพ หรือมหาวิทยาลัย ในรูปแบบการศึกษาเดียวกัน
- 4) ควรมีการศึกษาในเชิงคุณภาพในการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจและแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่ติดเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ นักเรียนที่ดื่มอย่างหนัก ดื่มเป็นบางครั้งและคนที่ไม่ดื่ม
- 5) ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมจากการศึกษาในการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจของนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยมีแรงจูงใจในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เป็นตัวกลางที่มีความสัมพันธ์ระหว่างการแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจกับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในเรื่องของความคาดหวังผลลัพธ์ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์อีกปัจจัยหนึ่งและเป็นตัวกลางในการตัดสินใจที่จะดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์